

SVETI OTAC O SVOM POHODU HRVATSKOJ

Vidio sam spremnost prihvaćanja poruke pomirenja

Po povratku iz Hrvatske u srijedu 14. rujna 1994. papa Ivan Pavao II. osvrnuo se na svoj pastirski pohod Hrvatskoj na redovitom susretu s hodočasnici. Najprije je u bazilici sv. Petra izrekao svoj sažeti osvrt na engleskom, francuskom, njemačkom, španjolskom i poljskom jeziku, a zatim je u dvorani Pavla VI. na talijanskom jeziku izrekao cjeloviti osvrt, koji postaje dragocjeni dokument hrvatskog naroda. Papin osvrt u cijelosti glasi:

»Draga braća i sestre, kao što znate, prošle sam subote i nedjelje imao radost poći u Hrvatsku i pohoditi zagrebačku Crkvu u povodu 900. obljetnice ustanovljenja zagrebačke nadbiskupije. Taj je pohod prema prvotnoj nakani bio dio širega pastirskog hodočašća koje je imalo obuhvatiti također i Beograd i Sarajevo.

Zahvaljujem Gospodinu koji mi je omogućio da donesem potporu i ohrabrenje svima koji se zalažu za mir na cijelom balkanskom području. Osim toga, želim ponovno očitovati svoju zahvalnost onima koji su me pozvali u tu ljubljenu zemlju, na poseban način predsjedniku Republike Hrvatske gospodinu Franji Tuđmanu i zagrebačkom nadbiskupu kardinalu Franji Kuhariću. Zahvaljujem i onima koji su surađivali za dobar ishod susreta i vrlo brojnim vjernicima koji su se, i uz cijenu teških žrtava, željeli okupiti oko Petrova nasljednika. Hrvatski narod bio je prvi slavenski narod koji se susreo s kršćanstvom: za njegovu su evangelizaciju, koja je počela već u VII. stoljeću, skrb vodili misionari pristigli iz Rima, a ta je evangelizacija osjetila i blagotvorni utjecaj svete braće Ćirila i Metoda, apostola Slavena. Hrvatska je nacija vrlo rano uspostavila odnos jedinstvenoga zajedništva sa Svetom Stolicom, što se postupno razvijalo i produbljivalo tijekom stoljeća. Papa Ivan X. obratio se prvome hrvatskom kralju Tomislavu (910-930) nazivajući njegove podložnike »najposebnijim sinovima Svete Rimske Crkve« (»specialissimi filli Sanctae Romanae Ecclesiae«). U doba otomanskog prodora u Europu Lav X. je Hrvatima udijelio naslov: »Najčvršći štit i predziđe kršćanstva« (»Scutum saldissimum et antemurale christianitatis«). To je naslov koji je imao svoje veliko i pravo značenje u povijesti vjere i svetosti koje je hrvatski narod znao ostvarivati i što vrlo lijepo pokazuje i u devet stoljeća života zagrebačke Crkve.

Hrvatska je u ovom našem stoljeću bila zahvaćena dramom koja se odigrala na Balkanu u godinama između dva svjetska sukoba, potom nakon drugoga svjetskoga rata, u zbivanjima koja se tiču jugoslavenske federacije i njezine kasnije krize. Vrsni lik Crkve u Hrvata u tim desetljećima patnje bio je zagrebački nadbiskup kardinal Alojzije Stepinac koji je neustrašivom odvažnošću svjedočio privrženost Evanđelju i vjernost Apostolskoj Stolici. Ali nije bio osamljen. S njim su zajedno bili toliki pastiri, sve do naših dana, koji su s hrvatskim pukom znali dijeliti njegove patnje, braneći u svojim vjernicima plamen vjere i nade.

S tim istim nakanama i danas nastavlja raditi Crkva koja u Hrvatskoj iskreno surađuje s drugim kršćanskim i nekršćanskim zajednicama i sa svim ljudima dobre volje.

Predragi, ostvareni je pohod očekivan vrlo mnogo vremena. Prethodilo mu je živo razdoblje molitve, obilježeno brojnim pothvatima od kojih valja spomenuti i »milijun krunica« za dobar uspjeh putovanja.

Vrhunac je pohoda bilo slavlje svete mise. U njoj je sudjelovalo nepregledno mnoštvo vjernika koje je s velikim zanosom molilo, pjevalo i zazivalo Gospodinov blagoslov da bi se moglo suočiti s teškoćama sadašnjeg trenutka i graditi bolju budućnost.

Oduševljenje mladeži za me je bio razlog utjehe i nade. U tome sam oduševljenju pročitao spremnost novih naraštaja da prihvate i u životu ostvare poruku pomirenja koju sam im donio u Kristovo ime. Ne mogu također ovdje ne spomenuti i susret s izbjeglicama i hodočasnici iz stotinu i petnaest razorenih župa u Hrvatskoj, kao i s onima koji su došli iz Bosne i Hercegovine i kojima sam ponovno potvrdio svoju odlučnu nakanu da pođem u Sarajevo čim mi to dopuste prilike.

Za mir je u onim napaćenim zemljama važno nastaviti moliti Boga uporno i s pouzdanjem. Ali potrebno je također, kako sam odlučno napomenuo u Zagrebu, oprostiti i tražiti oprostjenje ako se želi postići tako neprocjenjivo dobro i početi novo doba uzajamnoga sporazumijevanja i napretka. Obveza praštanja proizlazi iz zajedničkog položaja sinova jedinoga Oca nebeskoga, koji nikoga ne isključuje iz nježnosti svoje ljubavi, bez obzira na rasu, kulturu, narodnost.

Sve vas pozivam da mi se pridružite u molitvi Bogu za ljubljenu zagrebačku Crkvu, za stanovnike Hrvatske, te poglavito za stanovnike Sarajeva i Bosne i Hercegovine koji u mojem srcu imaju posebno mjesto. Neka Sveta Djevica, Kraljica Mira, u svim dijelovima Balkana požuri trenutak pomirenja i neka se svima otvori žudno vrijeme pravedna i trajna mira u uzajamnom poštivanju i solidarnosti.«